

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **R. V.**, zastoupený Mgr. Miroslavem Burgetem, advokátem se sídlem T. G. Masaryka 11, Prostějov, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,** se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 8. 2011, č. j. 57 A 13/2011 – 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému advokátovi žalobce Mgr. Miroslavu Burgetovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2.880 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 3. 8. 2011, č. j. 57 A 13/2011 - 49 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „krajský úřad“) ze dne 8. 9. 2010, č. j. KUZL-58270/2010, kterým bylo na základě odvolání stěžovatele částečně změněno rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správního (dále jen „magistrát“) ze dne 28. 7. 2010, č. j. MMZL-80456/2009-RT-PŘ, jímž byl stěžovatel uznán

vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“) a podle ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tak, že výrok o vině byl doplněn slovním spojením „neboť při vyšetření dechovým analyzátorem Dräger Alcotest 7410 plus u něj byla prokazatelným způsobem zjištěna hodnota alkoholu nejméně 0,37 %“ a ve zbytku bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že žalobní námitka ohledně nesprávnosti doručení je nedůvodná, protože předvolání bylo stěžovateli doručeno vždy na adresu, která byla zjištěna v době spáchání přestupku. Stěžovatel nesdělil změnu adresy a všechny písemnosti doručované mu magistrátem na tuto adresu si vyzvedával, jak vyplývá z korespondence mezi ním a tímto správním orgánem. Vždy se jednalo o omluvy z nařízeného jednání. Také předvolání na jednání nařízené na 27. 7. 2010 mu bylo doručováno na stejnou adresu. Toto předvolání mu bylo doručováno s dostatečným předstihem, když bylo vypraveno dne 29. 6. 2010. V této době stěžovatel v žádném písemném podání správnímu orgánu ani jiným způsobem (telefonicky či e-mailem) nesdělil, že mu má být doručováno na jinou adresu než tomu bylo dosud. Teprve z odvolání zjistil krajský úřad změnu stěžovatelovy adresy. Krajský soud proto dospěl k závěru, že stěžovateli bylo předvolání k jednání řádně doručeno, a pokud se k ústnímu jednání bez omluvy nedostavil, správní orgán I. stupně v souladu se zákonem jednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že pokud krajský soud neshledal nezákonnost v tom, že se konalo ústní jednání v jeho nepřítomnosti, jednalo se o nesprávné posouzení právní otázky. Důležitým důvodem jeho absence u ústního jednání byla nevědomost o jeho konání. Stěžovatel poukázal na porušení ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces, které je zakotveno v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Svou argumentaci dále opíral o nález ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. ÚS 788/02, v němž Ústavní soud vyslovil, že existují-li důvodné pochybnosti o řádném předvolání, platí princip presumpce neviny a princip in dubio pro reo, tedy v pochybnostech ve prospěch obviněného. Správní orgán měl podle stěžovatele dospět k závěru, že zde existují pochybnosti vzhledem k dlouhodobému problematickému doručování, což posiluje skutečnost, že předvolání bylo doručeno vhozením do schránky. Proto si měl pomocí e-mailové či telefonické komunikace ověřit, zda bylo stěžovateli předvolání doručeno. Dále musel správní orgán v momentě, kdy obdržel stěžovatelovo odvolání, dospět k závěru, že mu nebylo předvolání řádně doručeno, protože v němž bylo uvedeno, že se předvolání k ústnímu jednání dostalo do jeho dispozice až 4 dny po jeho konání. Nedodržení výše uvedených principů pak může vést také k nesprávnému zjištění skutkového stavu, který se stal podkladem rozhodnutí, což naplňuje důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Na podporu svých tvrzení o tom, že nemohlo být stěžovateli předvolání k ústnímu jednání řádně doručeno, předložil elektronické jízdenky, které

potvrzují, že dne 19. 7. 2010 cestoval z Prostějova do Liberce, odkud následně dne 21. 7. 2010 cestoval do Prahy. Do Zlína se pak vrátil na konci července, přičemž přesné datum si již nepamatuje a nemá možnost doložit o této cestě doklad. Ke kasační stížnosti připojil čestné prohlášení své přítelkyně B. B., ve kterém se uvádí, že stěžovatel odjel dne 29. 6. 2010 do svého trvalého bydliště S. 156E, kam za ním přijela dne 16. 7. 2010 a následně spolu dne 19. 7. 2010 odjeli do Liberce a pak do Prahy. Proto stěžovatel v době od 29. 6. 2010 do konce července 2010 nemohl být, a ani nebyl, přítomen ve Zlíně. Na základě výše uvedených skutečností stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl dne 22. 9. 2009 kontrolován hlídkou Obvodního oddělení policie Luhačovice jako řidič motorového vozidla a provedenou dechovou zkouškou byl zjištěn pozitivní výsledek. Oznámení o přestupku bylo zasláno dne 24. 9. 2009 magistrátu, který následně dne 2. 10. 2009 zaslal stěžovateli oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání obviněného k ústnímu jednání nařízenému na 9. 11. 2009. Z tohoto ústního jednání se stěžovatel písemně omluvil podáním ze dne 3. 11. 2009. Svou neúčast u ústního jednání odůvodnil pracovní vázaností mimo Zlín. Dne 10. 11. 2009 byl telefonicky se stěžovatelem domluven nový termín k projednání přestupku na den 25. 11. 2009, přičemž stěžovatel se opět omluvil zasláním e-mailu dne 24. 11. 2009 z důvodu, že si způsobil úraz a nemůže chodit, což potvrdil lékařskou zprávou zaslanou opět e-mailem. Dne 16. 4. 2010 zaslal magistrát stěžovateli předvolání obviněného k ústnímu jednání v průběhu řízení, které bylo nařízeno na 12. 5. 2010. Z tohoto ústního jednání se stěžovatel omluvil dne 11. 5. 2010 podáním zaslaným e-mailem a svou nepřítomnost odůvodnil tím, že dne 12. 5. 2010 nebude ve Zlíně z důvodu rehabilitace po úrazu s tím, že k dispozici bude po 25. 6. 2010. Dne 13. 5. 2010 byla magistrátu doručena omluva z jednání konaného dne 12. 5. 2010 také písemně. Dne 29. 6. 2010 zaslal magistrát stěžovateli předvolání obviněného k ústnímu jednání v průběhu zahájeného řízení nařízenému na 27. 7. 2010. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl dne 30. 6. 2010 doručovatelkou zastižen, bylo předvolání uloženo a následně po uplynutí desetidenní lhůty vhozeno dne 13. 7. 2010 stěžovateli do schránky. Dne 27. 7. 2010 byl projednán přestupek v nepřítomnosti stěžovatele a dne 28. 7. 2010 vydal magistrát rozhodnutí o přestupku, kterým byl stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a podle ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a byl sankcionován pokutou ve výši 14.000 Kč podle ust. § 22 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a zákazem činnosti spočívajícím

v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí podle ust. § 22 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. c) a § 14 odst. 1 zákona o přestupcích. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě odvolání, na základě něhož krajský úřad částečně změnil napadené rozhodnutí tak, že výrok o vině byl doplněn slovním spojením „neboť při vyšetření dechovým analyzátorem Dräger Alcotest 7410 plus u něj byla prokazatelným způsobem zjištěna hodnota alkoholu nejméně 0,37 %“ a ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud napadeným rozsudkem zamítl.

Otázkou, na jakou adresu mají být účastníkovi správního řízení doručovány písemnosti se Nejvyšší správní soud v minulosti již opakovaně zabýval. Z rozsudků ze dne 12. 5. 2008 č. j. 5 As 44/2007 - 93 a ze dne 20. 07. 2010 č. j. 8 As 65/2009 vyplývá, že je důležité, zda bylo doručováno na adresu, která byla správnímu orgánu z dosavadního průběhu řízení známa, jakou adresu pro doručování účastník řízení sdělil správnímu orgánu a zda si na dané adrese v průběhu správního řízení prokazatelně přebíral doručované písemnosti. Jestliže nic nenasvědčovalo tomu, že by účastník řízení změnil místo pobytu a jinou doruční adresu správnímu orgánu nesdělil, a teprve následně tvrdil, že se v době doručování zdržoval na jiné adrese, nemůže taková námitka účinky doručení zvrátit.

V daném případě měl magistrát k dispozici adresu, která byla zjištěna policisty při kontrole, na tuto adresu po celou dobu správního řízení v I. stupni magistrát stěžovateli doručoval písemnosti a stěžovatel poté na ně reagoval. Za této situace neměl sebemenší důvod k pochybnostem a tedy k tomu, aby ověřoval adresu stěžovatele nebo dokonce mu doručoval na jinou adresu.

Odůvodňoval-li stěžovatel svou nevědomost o jednání nařízeném na 27. 7. 2010 tím, že mu bylo předvolání doručeno na adresu, kde nemá hlášené trvalé bydliště ani se tam nezdržuje, je třeba zdůraznit, že všechny předchozí písemnosti, které mu byly na uvedenou adresu, tj. Š. č. p. 2586, Z., zasílány, se dostaly do jeho dispoziční sféry. Konkrétně se jednalo o oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání ze dne 2. 10. 2009 a o předvolání k ústnímu jednání v průběhu řízení ze dne 16. 4. 2010. Také v případě těchto předvolání bylo při doručování postupováno podle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) a stěžovatel v omluvách své neúčasti uváděl, že si předvolání vyzvedl ze schránky. Na tato předvolání vždy reagoval písemnou omluvou, což potvrzuje, že se vždy při doručování na adresu Š. č. p. 2586, Zlín včas dostaly do jeho dispoziční sféry ještě před konáním ústního jednání. Až do podání odvolání nikdy žádnou formou nesdělil magistrátu, že mu má být doručováno na jinou adresu. Pokud stěžovatel tvrdí, že předvolání k ústnímu jednání nařízenému na 27. 7. 2010 se dostalo do jeho dispozice až po jeho konání, je nutno poukázat na to, že v omluvě z ústního jednání nařízeného na 12. 5. 2010 výslovně uvedl, že

se dne 25. 6. 2010 vrací z dovolené a žádal, aby se jednání konalo po tomto datu. Magistrát plně respektoval toto stěžovatelovo sdělení nařídil proto ústní jednání na 27. 7. 2010, přičemž předvolání k tomuto jednání bylo stěžovateli, který nebyl zastižen, vhozeno dne 13. 7. 2010 do schránky, tedy s dostatečným předstihem před konáním ústního jednání. Pokud se situace na straně stěžovatele, pokud šlo o jeho pobyt ve Zlíně, změnila, nic mu nebránilo v tom, aby tuto skutečnost opět magistrátu sdělil, což neučinil. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že tato stížní námitka není opodstatněná.

V této souvislosti je třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2005 č. j. 2 Afs 202/2004 - 43, v němž byl vysloven názor, že nelze přijmout formalistický přístup účastníků konkrétního řízení, dosahující svou intenzitou až procesních obstrukcí, jehož důsledkem je faktické znemožnění efektivní činnosti orgánu ochrany práva.

Tvrdil-li stěžovatel, že v době od 29. 6. 2010 až do konce července nebyl přítomen ve Zlíně, což stvrdil jízdenkami a čestným prohlášením své přítelkyně, je skutečnost, že se na adrese Š. č. p. 2586, Z. nezdržoval právně irelevantní, protože podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu platí, že jestliže si adresát uložené písemnosti tuto ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, považuje se za doručenou posledním dnem této lhůty. Z citovaného ustanovení tak vyplývá, že nevyzvedne-li si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, považuje se písemnost za doručenou posledním dnem této lhůty i v případě, že se v tu dobu adresát zdržoval na jiné adrese. Tento stav však lze zvrátit postupem podle ust. § 24 odst. 2 správního řádu.

Doručení předvolání k ústnímu jednání nařízenému na 27. 7. 2010 bylo prokázáno doručenkou, která splňuje všechny náležitosti, tj. označení projednávané věci, že se jedná o předvolání obviněného z přestupku k ústnímu jednání, jméno a příjmení včetně data narození stěžovatele a adresu Š. č. p. 2586, Z. Na obálce je uvedeno „nevracet, vložit do schránky, uložit jen 10 dnů“. Pracovnice pošty vyznačila na obálce, že adresát nebyl 30. 6. 2010 zastižen, poštovní zásilka byla uložena a připravena téhož dne k vyzvednutí. Výzva k vyzvednutí uložené poštovní zásilky s poučením o právních důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky byla zanechána. Dále je na doručence uvedeno, že zásilka byla vložena do schránky dne 13. 7. 2010. Na základě takto zjištěného skutkového stavu neexistují důvodné pochybnosti, že by nebylo předvolání k ústnímu jednání doručeno řádně.

K doručování uložením se Nejvyšší správní soud vyjadřoval v rozsudku ze dne 31. 3. 2010 č. j. 5 As 26/2009 - 67 tak, že *„Splnění podmínek pro uložení doručované písemnosti dle § 23 správního řádu z roku 2004, a tudíž i pro její doručení na základě fikce dle § 24 odst. 1 téhož zákona, pokud si ji adresát ve lhůtě 10 dnů od uložení nevyzvedne, prokazuje*

správní orgán obvykle tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručenky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že byla tato zásilka určitého data uložena a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí zásilky.“

Opírá-li stěžovatel svou argumentaci o nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004 sp. zn. ÚS 788/02, jedná se o odkaz zcela nepřípadný, protože Ústavní soud řešil právní otázku doručování za skutkově odlišné situace, kdy obviněný byl předvolán telefonicky. Stěžovatel však byl předvolán písemně, což je stvrzeno doručenkou, a proto v tomto směru neexistují žádné pochybnosti. Správní orgán tedy nebyl povinen ověřovat telefonicky či formou e-mailu, zda bylo stěžovateli předvolání doručeno. Proto nebyl v případě stěžovatele naplněn stížní důvod ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jak namítal v kasační stížnosti.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovateli zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokáta a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za 1 úkon právní služby, tj. 2.100 Kč (doplnění kasační stížnosti) a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se výsledná odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 480 Kč. Celkem tedy činí odměna advokáta 2.880 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 27. července 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu